

ν ειρικοῦ ἀργύρου τοῦ δικαίως ἐπονομασθέντος πέτρα τῆς δι' ἐπιτηδειοτέρων ἀτμόπλοιῶν τὰ μικρὰ αὐτὰ ταξιδιώτοσον ὄχληρὰ καὶ ταλαιπωρα. Ἀφοῦ δὲ οἱ ῥωμαῖκοι ἔμετοι ὡς ρύακες ἢ ποταμοὶ ἐκχύνονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν σηματίζουν, ἃς φροντίσωμεν δι' ἀτμόπλοια ἀντιεμετικά.

Ἄφοῦ ὁ κ. Κωστομύρης εἶναι τοσοῦτον εἰδικὸς εἰς τὴν θεραπείαν τῶν τραχωμάτων, ὡς βεβαιούμεθα καθ' ἑκάστην ἐν ταῖς ἐφημερίσιι βλέποντες τὰς θερμὰς πρὸς αὐτὸν ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης τῶν ἰωμένων, καὶ ἀφ' οὐ ἐπίκειται μέγας κίνδυνος μολυσμοῦ τῆς πόλεως ἐκ τῶν τραχωματικῶν προσφύγων τῆς Αἴγυπτου, νομίζομεν ἀπαραίτητον νὰ χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἡ εἰδικότης τον νὰ χρησιμοποιηθῇ νὰ μὴ ἐπεκταθῇ τὸ νόσημα καὶ ἐν Ἀθήναις αὐτῇ διὰ νὰ μὴ ἐπεκταθῇ τὸ νόσημα μας καὶ ἐξυπνήσωμεν μίαν πρωίαν δὲ οἱ μας μὲ φουσκωμένα βλέφαρα, ἢ γλαρωμένα μάτια, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀτενίσωμεν ἄλλήλους.

Αὐτὸ τὸ νέον ἀτμόπλοιον τοῦ κ. Γουδῆ, τὸ Ναύπλιον, εἶναι τὸ χανου, καὶ δῆλος τῆς ἀτμόπλοικῆς συγκοινωνίας μας. Είναι ράδινὸν τὸ ἀνάστημα καὶ ἔχει τοὺς πόμας τόσον ἐλαφρούς. Τὸ ἀπὸ Σύρου εἰς Πειραιά διάστημα τὸ διανεύει εἰς ἔξημισυ ὕψος. 'Αλλ' ἡ πολυτέλεια του καὶ ἡ ἐσωτερικὴ καθαριότης ἀφίνουν πολὺ ὄπιστα τὴν ταχύτητα του. Είναι τριώροφον. Καὶ τὰ τρία του δὲ πατώματα φέρουσιν ὅψιν εὐπρεποῦς σαλονίου. 'Ολα εἶναι νέα, κομψά, στερεὰ καὶ πρὸ πάντων εὐρύχωρα. 'Οταν εἶναι γαλήνη, μπορεῖ νὰ δειπνήσῃ τις ἔκει καὶ ἐν αἰθούσῃ ξενοδοχείου. Καὶ ὅταν εἶναι τρικυμία, αἱ εὐρύχωροι καὶ τόσον κομψαὶ καμαροῦλαὶ του παρέχουσι γενικὴν γαλήνην ἐντὸς τρικυμίας. 'Αλλ' ἡ καθαριότης τὸ καθιστᾶ τὴν πλέον ἀξιολάτρευτον νύμφην, τὴν πλέον μανιακὴν οἰκοκυροπούλα. Τὰ σινδόνια του εἶναι χιόνια, τὰ ποτήρια του κρύσταλλα, τὰ σερβίτσια του ἀράκαντά, τὸ μαύρινο του στίλβει, ὁ χαλκός του χρυσίζει, τὰ γυαλικά του ἀκτινοβολοῦν καὶ τὸ πᾶν ἔκει μέσα μυρίζει ἀρχοντιά. 'Ο ἀρχιθαλαμηπόλος Δημήτριος, ἐνδεδυμένος ὡς μέγας κύριος, σοὶ γεννᾷ κατ' ἀρχὰς δισταγμοὺς ἀν πρέπει νὰ τοῦ παραγγείῃς τι: μεταβάλλεται ὅμως αἱρόντες εἰς περιποιητικότατον ὑπουργὸν καὶ φεύγεις ἐνθουσιασμένος μαζύ του. 'Η τρικυμία μᾶς ἐμπόδισε νὰ φάμε, ἀλλ' ἐνθυμούμεθα ἂλλα προγεύματα εἰς ἐλάσσονα τοῦ κ. Γουδῆ ἀτμόπλοια καὶ φανταζόμεθα πῶς τρώγει τις εἰς τὸ Ναύπλιον. 'Ἄς σᾶς εἴπωμεν μόνον δὲ τὸ ζητήσητε λουκούμιον σᾶς παρουσιάζεται ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ὅλοκληρον κούτι τοῦ Σταματελάκη, ἐκ τῆς πρώτης ποιότητος. Καὶ ἀς στεφανώσωμεν τὴν περιγραφήν μας, ἀγγέλλοντες ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο τοῦ κ. Γουδῆ ἔχουν διαρκῶς, ἡμέραν καὶ νύκτα, πάγον, ναὶ, πάγον, τὸν δόποιον δὲν εὑρίσκει δυστυχῶς ἀνὰ πᾶσαν τὴν μεγαλούπολιν Σύρου. 'Αφοῦ ἔκει καὶ τὰ ἐνὸς κανακέρικου ζαχαροπλαστείου παγωτὰ τὰ λαμπάκουσιν οἱ καλοκάγαθοι Συριανοὶ ἀντὶ τσαγιοῦ ή τίλου πρὸς θέρμανσιν.

'Ἐν ἐλάττωμα ἔχει τὸ Ναύπλιον δὲ τὸ πολυκυλόξι καὶ εἰς τοῦτο καθυστερεῖ καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ Ίόνιον τῆς Ἐπαρίστας, τὸ δόποιον φορτωμένον τὰ σαρανταπέντε του χρονάρια, διολισθαίνει στερεώτερον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐνῷ τὸ Ναύπλιον νομίζεις δὲ τις αἰσθάνεται ἡδονὴν νὰ κυλίεται ἐπάνω των, ὡς νύμφη τὴν πρώτην νύκτα του γάμου ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμάτης της.

Διὰ τοῦτο νομίζομεν δὲ τις τὴν κατὰ τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐσωτοῦ τρικυμιῶσαν ἐλληνικὴν θάλασσαν αἱ ἑταῖραι τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωσι πρὸ ὄφθαλμῶν, πῶς νὰ κάμωσι

τόσον ὄχληρὰ καὶ ταλαιπωρα. Ἀφοῦ δὲ οἱ ῥωμαῖκοι ἔμετοι ὡς ρύακες ἢ ποταμοὶ ἐκχύνονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν σηματίζουν, ἃς φροντίσωμεν δι' ἀτμόπλοια ἀντιεμετικά.

Μελτέμια ἐν τῇ θαλάσσῃ, βροχαὶ ἐν τῇ ξηρᾷ, εἰμεθαύρα πολὺ καλά.

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

Αγαπητὸν «Μὴ Χάνεσαι» σὲ χαιρετῶ καὶ πάλι . . . Τί γίνονται αἱ προσφιλεῖς καὶ βρωμεραὶ Ἀθῆναι; 'Εδῶ γαλήνη, ἔξοχὴ, καμπυλὰ φωνὴ καὶ ζάλη, καὶ σοφαρὸ ὄγκανισμα ἢ μουσικὴ μου είναι. Τριγύρω μου ἀδιάκοπα κι' ὁ Τζετζικας φωνάζει καὶ στὸ Μαγκανοπήγαδο ἢ Μοῦσα μου ῥεμβάζει.

Τῆς ἔξοχῆς ἢ μοναξιὰ φιλόσοφο μὲ κάνει, τὸ κάθε ἐνα ζήτημα τὸ λύνω ὅπως θέλω, ο νοῦς μου 'στὰ τ' ἐσόμενα καὶ πρὸ τ' ἔντα φθάνει, καὶ τὸ ζεστὸ κεφάλι μου βουτῶ μὲς 'στὸ μαστέλλο. 'Η Σύρα, ἢ Πλατεῖα της, ἐγὼ, ἡ ἀνθρωπότης, ῥεπατατὶ, ῥεπατατὰ, καὶ ἡ οὐδετερότης.

'Η Ἰταλία, 'διάβασα, θὰ μείνῃ οὐδετέρα· ἀλλὰ τὶ σύμπτωσις! . . αὐτὴ τὴν εἰδῆσι σὰν εἶδα, μακαρονάδα ἔτρωγα εἰς τὴν Τρουγόνα πέρα, καὶ δεύτερη ἐπρόσταξα μακαρονιῶν μερίδα. 'Ω! τὶ καλά! οὐδέτερος, νὰ τρῶς καὶ μακαρόνια, κι' ἀπὸ τὴ Σύρα νὰ ἀκοῦς τοῦ 'Αρμστρογγ τὰ κανόνια.

Τοῦ Λουδίου σίδερα, κανόνια τοῦ Δαντόλου, τραντάξετε κι' ἀνοίξετε τὴν φοβερή σας μπούκα, ὁ 'Αρμπηῆς κι' ὁ Σέϋμουρ ἀς πᾶν κατὰ δικβόλου, κι' ὅλη ἡ Σύρα ἀς καῆ σὰν μία τρακατροῦκα. Μέσα 'στης Σύρας μάχεσθε τὸ ησυχὸ λιμάνι, κι' ὁ οἰστρός σας ὁ φλογερὸς ἐδῶ ἀς ξεθυμάνη.

'Αμ' ἡ Γαλλία ἔξαφνα τί ἔπαθε κι' ἔκεινη, κι' ἔχαλασε τὰ σχέδια τοῦ φίλου Φραισινέ; Κατήντησε χειρότερη κι' ἀπὸ τὴν 'Ρωμηούσην, ποῦ λέσι γιδὴ τὸν πόλεμο δυὸ ὅχι, κι' ἔνα ναι. 'Αμ' τὸ παιχνίδι τοῦ Βισμάρκ εἰς ὅλους πῶς ἐφάνη; 'Ιδατ' ἔκει! ἀπόβασι 'στὸ Πόρτ-Σαΐδ νὰ κάνη;

Τὶ ἴδειν κατακλυσμὸς 'στὸ νοῦ μου κατεβαίνει! σὲ πόσας τραγικὰς σκηνὰς ἢ Αἴγυπτος μὲ σύρει!

ἄλλος ὅμως ἔνας γαδάρος τῆς Σύρου μὲ προσμένει,
νὰ πάγω στοῦ Ἐπισκοπηοῦ τὸ νέο πανηγύρι.
Λοιπὸν καὶ ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν τὰς σκέψεις ἀναβάλλω,
καὶ ἄμα πὲ ἐλθῶ αὐτοῦ, τὰ λέμε δίχως ἄλλο.

Βρίσκει κανεὶς πολλὰ καλὰ καὶ στὸ νησὶ τῆς Σύρας·
πηγάσους, μυίγαις, ἔρωτας, χαλάσματα καὶ σκόνη,
Βαρειαδάκη Δήμαρχος καὶ λοχαγοὺς κλητῆρας,
ἄλλος ὅμως γιὰ πολιτικὰ κανένας δὲν μαλλόνει.
Ἄν εἴχανε οἱ Συριανοὶ καὶ αὐτὴ τὴν καλωσύνη,
καὶ ἡ Σύρα κέντρον ἦθελε κηφηναρχοῦ νὰ γίνη.

Ἐδῶ κυνῆγι καὶ ἔρωτες εἶναι κουβέντες μόνες·
τὶ κυνῆγοι εἰς τὰ βουνὰ τῶν Κρούσων καὶ τῆς Μάνα-
[νας] καὶ σὰν δὲν ἔρισκουν λαγοὺς ή κούκους ή τρυγόνες,
τὰς καλλιγάμπους κυνηγοῦν τῆς Σύρας παραμάναν.

Μὰ καὶ τὸ φῦλον τὸ κομφὸν ἀκίνητο δὲν στέκει·
ὅπου γαμβρὸς, τὸν κυνηγᾶ μὲ δίκαιον τουφέκι.

Ο Ἀθηναῖος μὲς σ' αὐτὴν τὴν ἀτμοσφαῖρα σκάνει,
καθόλου δὲν ἀκούεται ὁ κύριος Τρικούπης·
ἔδῶ καὶ ὁ Τηλέγραφος ἐντύπωσι σοῦ κάνει,
ἔδῶ μπορεῖ νὰ σοῦ φανῇ Τζάν Λεμουὲν καὶ ὁ Στούπης.
Ἐδῶ ἀκόμη... μὰ πολὺ κατήφορο ἐπῆρα,
καὶ σταματῶ... προσκυνισμοὺς εἰς ὅλους ἀπ' τὴν Σύρα.

Souris.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ.

Τὸ παράσημον εἶναι σημεῖον διακριτικόν. Αἱ διακρίσεις κυρίως γίνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καλλιτέρου πρὸς τὸ χειρότερον. Μετὰ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἑλληνικῶν παρασημοφορήσεων ἡ ἀναλογία ἀντιστρέφεται. Δὲν θὰ λέγωμεν λοιπὸν ὁ ἀνθρωπὸς διακρίνεται ἀπὸ τὸ ζῶον, ὁ ἵππος ἀπὸ τὸν ὄνον, ὁ κύκνος ἀπὸ τὸν χοῖρον, ἡ ἀηδῶν ἀπὸ τὴν κορώνην, ἄλλος ἡ κορώνη ἀπὸ τὴν ἀηδόνα, ὁ χοῖρος ἀπὸ τὸν κύκνον, ὁ ὄνος ἀπὸ τὸν ἵππον. Θὰ εἴναι λοιπὸν παρασημοφορημένα τὰ πρῶτα καὶ χωρὶς παρασή-
μων τὰ δεύτερα.

Ἐξακολουθῶ ν' ἀποσυνθέτω τὸ περὶ διακρίσεως νῆμα
μου καὶ εὑρίσκω ὅτι
Παρασημοφορημένοι εἶναι:

Οι σύζυγοι τοὺς δόποίους ἔθοκκάκισαν.
Οι βλάκες μεταξὺ τῶν ἔχόντων τὸν κοινὸν νοῦν.
Οι χωλοὶ μεταξὺ τῶν ἀρτιμελῶν.
Οι καμπούρηδες μεταξὺ τῶν μὴ τοιούτων.
Ο Δηλιγιάννης μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν.
Ο Αντωνιάδης μεταξὺ τῶν ποιητῶν.
Οι χλέπται μεταξὺ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων.
Οι τελῶναι μεταξὺ τῶν ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν ἀπόζωντων
ὑπαλλήλων.
Ο Κοκοράβας μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων.
Η Ροζοῦ μεταξὺ τῶν γυναικῶν.
Ο Πατσόπουλος μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν.
Ο Μπουλελᾶς μεταξὺ τῶν διπόδων.
Μερικαὶ κυρίαι τοῦ μεγάλου κόσμου καὶ αἱ νύμφαι τοῦ
ἀεριόφωτος μεταξὺ τῶν τιμῶν γυναικῶν.
Ολαι αὐταὶ αἱ τάξεις ἀποτελοῦσι τάγματα ἱπποτῶν.

"Γιστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀριθμησιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ
παραταθῇ ἐπ' ἀπειρον, βλέπω ὅτι οἱ ἀληθεῖς παρασημο-
φορημένοι εἰμεθα οἱ ὄλιγοι ἀπαρασημοφόροιτοι.

Δὲν παρασημοφορεῖ μόνον ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἄλλας
καὶ ἡ Α. Μ. ἡ φύσις.

Χώνομαι μεταξὺ τῶν γυναικῶν, γυμνῶν ἡ σκεπασμένων,
καὶ εἱρίσκω διαφόρους τάξεις παρασήμων :

Τὸ παράσημον τῆς παρειᾶς ἡ τοῦ λαϊμοῦ, τὸ φέρον τὰ
ὄνομα : ἐλήστα.

Τὸ παράσημον τοῦ μειδιάματος, τὸ ὄνομαζόμενον λακ-
νάκι.

Τὸ παράσημον Μικροῦ Συννέφου, αἱ ὑπὸ τὴν Μασχά-
λην ξανθαὶ ἡ κασταναὶ τριγίτσαις.

Τὸ παράσημον τοῦ Στήθους ἡ τῶν ἐσπειριδοειδῶν, τὰ
ὅποια συμπειριλαμβάνουν τὸ κέτρον ὅχι ὅμως καὶ τὸν
μουλχείκον πέπονα.

(Ἔδε καὶ μερικὰς χονδρούμφας τῆς Ὁδοῦ Πειραιῶς
Πλατείας Ὄμοροίας καὶ τῆς Προκυμαίας Φαλήρου).

Τὸ παράσημον τῆς Περικυνηίδος, ώρατον γαλακτωτὸ
περιδέραιον, χρησιμεῦον ὡς φυσικὸν σύνορον μεταξὺ τῶν
όρωμένου—τῆς κνήμης—καὶ τοῦ μὴ ὄρωμένου, τοῦ : καὶ
τὰ λοιπά.

Χώνομαι βαθύτερα μεταξὺ τῶν γυναικῶν, διὰ νὰ ἀνα-
καλύψω καὶ ἄλλας τάξεις παρασήμων, λειποθυμῶ ἐξ ἡ-
δονῆς καὶ—παρακαλῶ, δῶστε μου ἐνα ποτῆρι κρύο νερό.

Ἡ γυνὴ ἔξηντέλισε τὸ παράσημον, ὅπως ἔξηντέλισε
τὸν γάμον. Φέρει τόσους σταυρούς καὶ ταινίας ἐπάνω
της, ὃσα διακριτικὰ σημεῖα ἐγκολάπτει ὑπὸ τὸν νυκτε-
κὸν σκούφον τοῦ συζύγου της.

Γνωρίζω καὶ μερικὰς τάξεις παρασήμων, τὰς ὅποιας
καθιέρωσαν οἱ χρόνοι καὶ ἡ παράδοσις.

Τὸ παράσημον τῆς τρέλλας.

Τὸ παράσημον τῆς τάχλας.